

Segling Svindersvik – Dalarö – Trosa t.o.r.

Vår "seglarkarriär" började med att vi seglade i ungefär en timme med några kompisar som köpt en gammal Skärgårdstrettia. Vi hade seglat en gång tidigare när vi var på barnkoloni i Sanda, men nu upptäckte vi havets äventyr på allvar.

Vi köpte 1959 en 40 år gammal gaffelriggad Plymsnäcka på ett varv i Näsby Park.

Efter att efter bästa förmåga ha smetat botten med Farm 60, för att få henne flytbar och i övrigt rustat båten blev hon sjösatt. Det bar sedan av till vår nya båtplats i Svindersviken vid Kvarnholmen, nära Stockholms Ström. Någon snurra hade vi inte råd med, så det blev segling från första stund.

Som sjökort fungerade telefonkatalogens översiktskarta. På den fanns naturligtvis inte alla grund utsatta, så det blev att vara uppmärksam och känna sig fram. (Det skulle säkerligen inte ha gått bättre med riktiga sjökort, för vi kunde ju bara hjälpligt segla och inte läsa sjökort...) Vi kom i alla fall fram till hemmahamnen.

Inför kommande semester bestämde vi oss för att göra en "långsegling" till Trosa. (Då hade vi samlat ihop till riktiga sjökort.) Vi var tre båtar som seglade tillsammans; en Skärgårds 30, en Skärgårds 22, - och så vi i vår Plymsnäcka. Vi behövde nu kunna läsa sjökorten för de andra snabbare båtarna seglade ifrån oss. Plymsnäckan var inte så snabb, särskilt inte i motsjö!

Att kryssa genom Baggenssteket blev det första äventyret. Tid tog det, eftersom ingen motor ännu anskaffats. Det som stod till buds var en hemsnickrad paddel, tillverkad av plywood och rundstav.

Väl framme vid kanten av Baggensfjärden möttes vi av hård vind och sjö. Innan båten sköt fart så bromsades hon upp av sjön och drev i sidled upp på grund. Ove som var den av oss tre ombord var mest van vid vatten, offrade sig, och hoppade i, för att med handkraft knuffa båten tillbaks in i lä. Vid tredje försöket kom vi ut på fritt vatten och styrde mot Saltsjöbaden.

Fort gick det inte, för hon stoppade upp på varje vågkam, sköt fart, men tappade farten igen för varje vågkam.

Äldre erfarna seglare hade sagt åt oss att: "Pika peket", vi förstod inte vad de menade.

Om vi hade förstått vad de menade hade det kanske gått något bättre.

Rodret var av spontade bräder med tunna tvärjärn. Vi hade ju inte varit ute tidigare i hårt väder och först nu såg vi att rodret vred sig i en båge efter båten. (ett nytt stadigare roder snickrade vi senare till).

För att känna igen varandra på avstånd hade vi flaggor i vanten. Överst en piratflagga, under den en semaforflagga, som vi lånat av scoutkåren som vi var med i, och så underst en svensk flagga.

Att den svenska flaggan borde sitta i aktern, - och absolut inte under piratflaggan, fick vi veta av erfarna seglare.

Första missödet var när vi gippade och näst nedersta våden sprack utefter hela längden på det gamla bomullsseglet. Detta hände sent på kvällen, så det var bara att paddla iland och fundera över nästa steg.

Tidigt på morgonen väcktes vi av att det kluckade i båten. Den som låg på durken flöt nu på sin luftmadrass. Som tur var låg vi för ankar i närheten av ett litet varv och efter att bönat och bett om hjälp, fick vi båten uppdragen på slipen för att se över var vattnet läckte in.

Den som orsakat gippen fick till straff att under några dagar sitta i en sjöbod för att laga det skörade storsegel. Ett drygt arbete väntade, att för hand med hjälp av vanlig synål och fingerborg sy hela våden var tålmodsprövande. Vi förbrukade det mesta av "varvsfruns" trådförråd och nålar.

Vi kom slutligen till slutmålet Trosa, fast det gick åt tid, det tog oss en hel vecka.

Missödena i fortsättningen var inte extremt stora. Några mindre hade vi naturligtvis, men inte värda att nämna.

På hemvägen stannade vi till i Dalarö, som vid den tiden hade en aktiv tullfunktion. Vi "parkerade" framför tullhuset. Det fanns gott om plats vid bryggorna på den tiden och sämjan på sjön var god. Men vi blev lite överraskade när det kom ombord en tullare på våra båtar. Han frågade om vi hade något att förtulla. Vi visste inte att det var tull mellan Trosa och Stockholm. Det var det inte heller, sa tullaren, men vår flaggföring signalerade att vi var på väg till Marocko. Den semaforflagga som vi lånat från scoutlokalen liknade tydligen Marockos flagga.

Semaforflaggan togs snabbt ner. Jag vill minnas att vi även tog ned piratflaggan. Året efter hade vi skaffat en stång monterad på akterdäck, så att vi kunde föra den svenska flaggan på rätt sätt.

Man lär så länge man lever... detta var ett roligt äventyr i unga år.

Ombord var Ove, Åke och Olle då kring 20-årsålder

Ove var nog den bästa seglaren under den semesterseglingen

Ove gick bort alltför tidigt, redan som 20-åring. Så dessa rader skriver vi även till minne av honom.

Plymsnäckor på rad, bilden tagen 1907.
Båten ritades av August Plym i slutet av 1800-talet.
En Plymsnäcka var nästan 6 meter lång.

Tullhuset Dalarö

Bilder från seglingen 1959

Autopiloten

Olle

Åke

Plymsnäcka / 30;a / 22;a

Ove